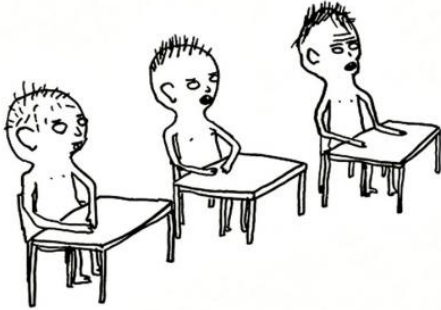

EXIT OPTION (του Γιάννη Βαρουφάκη)

Η συζήτηση γινόταν σε φιλικότατους τόνους, που εντεινόνταν από το γεγονός ότι συμφωνούσαμε στα βασικά σημεία της κουβέντας μας. Συνομιλητής μου ένας άνθρωπος που συμβουλεύει την κ. Μέρκελ πολλά

χρόνια σε θέματα ευρωζώνης και, γενικότερα, οικονομικής πολιτικής. Μιλούσαμε πάνω από μία ώρα, στη διάρκεια της οποίας συμφωνήσαμε ότι η παρούσα πολιτική αντιμετώπισης της κρίσης, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, το μόνο που κάνει είναι να την τροφοδοτεί και να εγγυάται τη μη επίλυσή της.

Επιπλέον, συμφωνήσαμε στις τρεις κινήσεις που μπορούν να γίνουν σήμερα ώστε, μέσα σε μερικές εβδομάδες, η κρίση να υπερκεραστεί χωρίς να χρειάζεται η Γερμανία να πληρώσει ένα ευρώ παραπάνω, χωρίς να απαιτείται αλλαγή των ευρωπαϊκών συνθηκών και χωρίς να παραβιάσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα το καταστατικό της.

Κάποια στιγμή δεν άντεξα και του έθεσα το εύλογο ερώτημα: «Αφού συμφωνούμε σε αυτά, γιατί δεν συμβουλεύετε την κ. Μέρκελ να προβεί σε αυτές τις λυτρωτικές για την Ευρώπη ολόκληρη κινήσεις;». Χαμογέλασε και μου είπε: «Γιατί δεν θα με ακούσει, ακόμα κι αν την πείσω». Ομολογώ ότι δεν κατάλαβα τι εννοούσε. Πώς ήταν δυνατόν η καγκελάρια να επιμένει σε μια πολιτική, ακόμα κι αν έχει πειστεί ότι είναι αδιέξοδη; Πώς γινόταν να απορρίπτει λυτρωτικές προτάσεις πολιτικής, ακόμα κι αν πειθόταν ότι η εφαρμογή τους θα απέδιδε, ότι δεν θα κόστιζαν στον Γερμανό φορολογούμενο ούτε λεπτό και, επιπλέον, ότι δεν θα παραβίαζε κανένα Δίκαιο ή καταστατικό; Ο συνομιλητής μου μου εξήγησε πως κάτι τέτοιο είναι όχι μόνον δυνατόν αλλά και έχει τη λογική του.

«Μπορεί αυτές οι προτάσεις πολιτικής», μου είπε, «να μην κοστίζουν περισσότερα χρήματα από τα σημερινά πακέτα διάσωσης και να είναι εφαρμόσιμες υπό το υπάρχον νομικό δίκαιο. Όμως, έχουν μεγάλο πολιτικό κόστος για την καγκελάριο: η εφαρμογή τους θα σημάνει την απώλεια του exit option – τη δυνατότητα εξόδου, μια δυνατότητα την οποία διαθέτει μόνο η Γερμανία και που, γι' αυτόν το λόγο, δίνει στην κ. Μέρκελ απίστευτη ισχύ εντός της Ε.Ε».

Η εξήγηση του συνομιλητή μου είχε, και έχει, βάση. Αν μια ελλειμματική χώρα ανακοινώσει την έξοδό της από ένα κοινό νόμισμα, αυτομάτως θα υπάρξει ισοπεδωτική φυγή κεφαλαίων από τη χώρα. Καθώς η μετατροπή του κοινού νομίσματος σε νέο εθνικό νόμισμα θα πάρει μήνες για να ολοκληρωθεί, όλοι οι πολίτες (ακόμα και οι πιο πατριώτες) θα προσπαθήσουν να φυγαδεύσουν τα ευρώ τους πριν μετατραπούν στο νέο εθνικό νόμισμα, το οποίο εξορισμού θα υποτιμηθεί (από τη στιγμή που μιλάμε για ελλειμματική χώρα). Εκτός από αυτό, εκείνους τους μήνες θα προσπαθήσουν να ρευστοποιήσουν ό,τι περιουσιακό στοιχείο έχουν (από διαμερίσματα μέχρι μετοχές) για να βγάλουν τα χρήματα σε μια πλεονασματική χώρα της νομισματικής ένωσης – η οποία είτε θα παραμείνει στο κοινό νόμισμα είτε, ακόμα καλύτερα για τους «εξαγωγείς» κεφαλαίων, θα επιστρέψει κι εκείνη στο δικό της, το οποίο θα ανατιμηθεί περισσότερο. Με απλά λόγια, η ελλειμματική χώρα που ανακοινώνει την έξοδό της από το κοινό νόμισμα αυτοπυροβολείται.

Από την άλλη, μια πλεονασματική χώρα που ανακοινώνει την αποχώρησή της από το κοινό νόμισμα θα προκαλέσει την αντίστροφη ροή κεφαλαίων: ξένα κεφάλαια θα εισρεύσουν σαν χείμαρρος στη χώρα, σώζοντας τις χειμαζόμενες τράπεζες, δίνοντας αξία στο χρηματιστήριο, αυξάνοντας τις τιμές των ακινήτων. Βέβαια, το πλήγμα για την εξαγωγική βιομηχανία μιας τέτοιας χώρας, ιδίως της Γερμανίας, θα είναι κι αυτό τεράστιο, καθώς το νέο νόμισμα θα ανατιμηθεί και οι εξαγωγές της θα ακριβύνουν στην Κίνα, στις ΗΠΑ και, βεβαίως, στις υπόλοιπες

ευρωπαϊκές χώρες. Παρ' όλα αυτά, δεν μιλάμε για καταστροφή, τουλάχιστον όχι για δεινά ανάλογα με εκείνα που θα υποστεί μια ελλειμματική χώρα η οποία αποχωρεί από την ευρωζώνη.

Αυτό είναι λοιπόν το exit option που διαθέτει η Γερμανία και το οποίο δεν διαθέτει π.χ. η Γαλλία ή η Ισπανία. Κάθε φορά που συναντιούνται στο Eurogroup ή σε κάποια Σύνοδο Κορυφής η κ. Μέρκελ και ο κ. Ολάντ, στην τσάντα της καγκελαρίου υπάρχει αυτό το exit option, την ώρα που ο χαρτοφύλακας του Γάλλου Προέδρου είναι άδειος. Γνωρίζοντας ότι η κ. Μέρκελ, αν «ζοριστεί» περισσότερο απ' ό,τι ανέχεται, μπορεί να κάνει χρήση του exit option, καταστρέφοντας τη Γαλλία, ο κ. Ολάντ δεν λέει καμιά κουβέντα που θα στενοχωρούσε την κ. Μέρκελ. Τουλάχιστον όχι εν τη παρουσία της...

«Η κ. Μέρκελ» κατέληξε ο συνομιλητής μου «δεν θέλει να κάνει χρήση του exit option. Σε καμία περίπτωση δεν θέλει να φύγει από το ευρώ. Απλώς θέλει να το έχει στην τσάντα της για να μην τολμά να ανοίγει το στόμα του ο κ. Ολάντ. Αν ακούσει εσένα κι εμένα και αποδεχθεί τις προτάσεις μας για νέες, καινοτόμες πολιτικές, θα πρέπει, ουσιαστικά, να πετάξει στα σκουπίδια αυτό το exit option. Δεν θα το κάνει. Όχι επειδή έχει μεθύσει με την εξουσία που της παρέχει το exit option αλλά επειδή, ως Λουθηρανή Γερμανίδα πολιτικός, έχει βαθιά αίσθηση του καθήκοντός της να διατηρήσει ανέπαφη την ισχύ της καγκελαρίας απέναντι στη Γαλλία για τους καγκελάριους που θα τη διαδεχθούν».

Άλλη μια φορά, το καθήκον απέναντι στον εθνικό θώκο οδηγεί στην παραβίαση του καθήκοντος απέναντι στη Γηραιά Ήπειρο, σπρώχνοντάς την ξανά σε μισανθρωπικές περιπέτειες.

Πηγή/φωτό: Tnxs από lifo.gr